

[Første næstformand]

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Lovforslaget er jo en genfremsættelse af forslag, som har været fremsat to gange tidligere, og det går ud på at ændre momslovens straffebestemmelser således, at adgangen til at give bøde for overtrædelser, der skyldes simpel uagtsomhed, bortfalder. Sidst blev dette forslag behandlet den 11. maj i år, og ved den lejlighed oplyste jeg, at jeg på grund af den rejste kritik af bødeikendelser i en lang række overtrædelsessager netop havde udstedt en instruks til tolddirektoratet vedrørende administrationen af forbrugsafgiftslovenes straffebestemmelser.

Jeg henstillede dengang, at hr. Bernhard Baunsgaard måske udviste lidt større tålmodighed, inden han fremsatte forslaget, så han kunne se, om instruksen havde nået at virke. Lad mig gentage det samme ønske til hr. Bernhard Baunsgaard – i dag måske lidt stærkere. Vi har langt væsentligere områder inden for skattelovgivningens at bruge vore ressourcer til end at fremkomme med forslag som dette, så meget mere som instruksens formentlig afhjælper det forhold, hr. Bernhard Baunsgaard søger afhjulpet gennem forslaget.

Møller Andersen (S):

Somme tider siges det jo, at der lovgives for meget fra dette hus; det er i de fleste tilfælde forkert, men enkelte eksempler på overdrevet kan måske fremdrages, og jeg er ked af at måtte sige, at dette lovforslag måske vil kunne være på overdrevsområdet.

Det radikale venstre tilsigter med lovforslaget, at forseelser begået i simpel uagtsomhed behandles på en rimelig måde. Jeg mener at kunne sige, at skatte- og afgiftsministerens instruks imødekommer dette ønske fra det radikale venstre, der altså derfor ikke behøver at tage et lovgivningsinitiativ.

Socialdemokratiet er ikke positivt over for lovforslaget.

Thorndahl (FP):

Det radikale venstres forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven med henblik på at gøre lovens straffebestemmelser

rimelige og af rette proportioner er, som det er sagt, en genfremsættelse. Fremskridtspartiet støtter helhjertet det radikale venstres lovforslag, og jeg skal i den forbindelse henvise til det indlæg, mit partis ordfører i denne sag, hr. Glistrup, havde ved førstebehandlingen i sidste samling den 10. maj 1977.

Når man kender lidt til de vilkår, vore små virksomheder arbejder under, de krav, der stilles fra det offentlige, og den ofte meget brutale og tilfældige måde, som det offentlige håndhæver disse krav på, er det egentlig vanskeligt at finde modargumenter, når disse små virksomheder i forståelig bitterhed sammenbidt konstaterer, at socialdemokratiet fører en skånselsløs jagt på vore små og mellemstore virksomheder, åbenbart for at få samlet arbejdskraften i få og let styrbare gigantvirksomheder.

Lovforslaget drejer sig om straffebestemmelser vedrørende afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger til brug for merværdiafgiftskontrollen. Det er i den forbindelse rimeligt at tænke tilbage på folketingets behandling af skatteministerens afgiftsbuket i august og september. De oplysninger, som skatteministeren her gav folketinget om provenuberegningerne, kan med føje betegnes som både urigtige og vildledende. Bl. a. var provenuberegningerne af moms- og afgiftsforhøjelserne jo baseret på, at afgifterne slet ikke blev vedtaget. Opererer vore virksomheder på samme sjuskede og fejlagtige måde som skatteministeren, er de ifølge lovgivningens hjemfaldne til en meget alvorlig straf. Skatteministeren kan så glæde sig over, at de krav, der stilles til ministeren med hensyn til rigtigheden af de oplysninger, ministeren skal give, ligger på et helt andet og langt lavere niveau end de krav, myndighederne stiller til oplysninger fra f. eks. pølsemand og cykelsmede.

Ministeren er af den opfattelse, at problemerne kan løses ved, at ministeriet udsender cirkulærer eller instrukser. Enhver, der har blot lidt kendskab til, hvordan tingene fungerer i praksis, vil vide, at en sådan tilkendegivelse ikke er 5 flade ører værd. Netop når det drejer sig om noget så alvorligt som straffebestemmelser, er det da helt afgørende, at det er folketinget, der fastsætter rammerne. I et demokrati må det være en selvfølge, at det er folkets egne valgte repræsentanter, der fastlægger grænserne for de straffebe-